

ALLÒ QUE ANOMENEN «PSICOPATIA»

Nilanan Das

INTRO

Tot el que jo pugui saber sobre el caràcter amb trets psicopàtics prové de la meva experiència personal i pel fet d'haver estudiat l'eneagrama amb el Dr. Claudio Naranjo, eminent psiquiatra xilè, que ha guarit més malalts que Jesucrist -no per ser millor que Jesucrist, sinó per haver aconseguit romandre viu durant més temps (1).

La psicopatia, en l'eneagrama de la personalitat, s'adiu molt amb el caràcter número 6 o «el poruc» (i també alguns sets conqueridors i narcicistes). En tot cas, el psicòpata típic és, fonamentalment, «mental i fred». Si llegiu les descripcions que fa l'eneagrama del caràcter poruc, tindreu una descripció acurada del que és la psicopatia. Així que -si no fos pels sets hiper-narcisos-, jo podria haver titulat aquest escrit com «caràcter sis (o la por)».

Tant se val, ara ja tenim una dada molt interessant: el psicòpata ho és per caràcter i no per genètica. Ningú neix psicòpata. El psicòpata es fa amb el temps i l'educació rebuda.

Diuen els psicòlegs que l'ego de la persona es forma durant els 7 primers anys de vida. Si això es confirma, aquest seria el temps necessari per tornar-se «psicòpata».

Conclusió: La psicopatia s'aprèn.

...I s'aprèn a la llar familiar, indret on normalment, rau en tots els nens petits del món.

Qui són els responsables d'educar als psicòpates?

Qualsevol persona de l'entorn familiar del nen; tant pot ser la

mare, com el pare com algú altre de la família, però no estem parlant, exclusivament, d'un acte voluntari per part de l'educador (tot i que un psicòpata, habitualment, sense ser massa conscient del mal que causa a terceres persones, introduirà i estimularà, als seus fills, per tal que portin a terme conductes «depedadores». Jo diria que molts trets es mimetitzen per proximitat amb l'altre familiar psicòpata i posteriorment s'imiten conductes o s'aprenen i és desenvolupen les conductes que al progenitor psicòpata li agraden (el nen, doncs, es veu premiat per comportaments que la societat i la moral rebutgen) (2).

La psicopatia és un «software mental» que s'aprèn i en el que, l'individu, s'identifica il·lusòriament.

La psicopatia és allò que Buda anomenava «condicionament». De condicionaments n'hi ha de tots colors i la psicopatia n'és un de més.

L'individu amb trets psicopàtics rau pres d'aquest condicionament. És un esclau... Un esclau inconscient i perillós, ja que com tots sabeu, els psicòpates, tenen una marcada tendència a «danyar» als altres éssers. Això passa -a escala visceral-, per la ràbia que experimenten.

Tot i que els psicòpates acostumen a aconseguir els objectius materials, sexuals i de poder que «persegueixen sistemàticament», no són feliços. I no ho són perquè, qui fa mal als altres per «pujar graons» el que sent és ressentiment.

Aquesta realitat psicològica es la que desmonta i empetiteix la «brillant i exitosa tintel·ligència bélica» del psicòpata, que, des del punt de vista existencial, no passa de ser *un mediocre que no sap gaudir de la vida* (ja que la malgasta fent la guerra).

Filosòficament parlant es pot descriure al psicòpata com un *malalt mental, empresonat a causa de la seva pròpia ment*

ressentida i bel·ligerant. Per molts èxits que tingui i molta gent que faci caure, el psicòpata no quedarà mai satisfet. En aquest sentit, és un autòmat bastant previsible... Una mena de «morena humana» que agredeix automàticament a tot peix que circula prop del cau on s'amaga.

Per altra banda, al psicòpata, expert en la manipulació, se'l pot «manipular» picant-lo, ja que no pot evitar competir reactivament amb els seus iguals. Ho farà, a més, fent trampes. És cert, el psicòpata no sap competir netament; fa trampes. És un jugador de poker enganyós i mentider que vol guanyar a tota costa.

(1) Tots sabeu que Jesucrist, un cop superada la seva prova en el desert -les temptacions del diable-, va romandre viu durant tres anys, fins que el van linxar i donar mort. Per aquest fet -ressenyat en la Bíblia-, la seva tasca com mestre espiritual i sanador va ser prou curta.

(2) Jo tinc un veí psicòpata que col·labora i indueix als seus fills per tal que «ataquin» la meua propietat. L'objectiu és fer-me reaccionar; provocar una guerra i guanyar la casa. Els seus fills, com la majoria de fills del món, obeeixen al pare, que semi-conscientment està entrenant a dos fills psicòpates, que ja són «petits depredadors» que van pel món «tallant caps» (igual que el pare).

DEFINICIÓ

Arribat aquí, em passa pel cap fer una definició existencial pròpia de la persona amb trets psicòpatics:

*Maltractador ressentit i
infeliç, amb una
intel·ligència
depredadora excelent*

L'arrogancia és un sentiment que acompanya habitualment al psicòpata, ja que acostuma a «guanyar partides». Efectivament, el psicòpata és una mena de *triomfador de mira estreta* que fa trampes per tal de guanyar i, és per aquest motiu, que l'arrogancia que sent, va acompanyada d'una certa dosi de culpa i de sensació de perversitat (ja que sap que està transgredint els regles del joc).

La seva estratègia depredadora mental és més o menys així:

1-Primer pas

Monitorització de la víctima a qui depredar. Espionatge. Obtenció de dades, rutines, costums, gustos, comportaments habituals, aficions, relacions, bens i punts febles de la futura víctima.

2-Segon pas

Agredir -sense que la víctima sàpiga qui és l'agressor-, per tal d'«acollonir-la» i provocar reaccions de defensa o fugida. Generar caos. L'objectiu és fer caure a la víctima.

En general, el mètode consisteix en portar a terme una «persecussió» a base d'agressions sistemàtiques ocultes. Fins que la víctima retrocedeix i es dona a la fuga. Quan la víctima fuig, se la dispara per l'esquena i cau o se la deixa anar i se li roben les possessions que abandona.

En situacions polítiques, el que cerca un psicòpata és generar caos amb agents infiltrats, fins fer caure l'ordre establert i imposar-lo ell(3).

Es pot comparar l'acció del psicòpata a la d'un «caçador d'humans», que cerca la fugida de la víctima, gràcies a la por que han generat les seves agressions. Quan la víctima abandona el territori o l'àrea de caçera del psicòpata, allò que és abandonat, passa a ser controlat pel caçador. Freqüentment, allò que el psicòpata obté són les propietats de la víctima, joies, diners, empreses, terrenys, herències, la llar, la dona, el marit, el lloc de treball, etc... És una manera ràpida de fer-se ric i obtenir allò que tot depredador cerca: bens materials que donen de menjar.

Un psicòpata, també es comportarà així amb les seves «preses sexuals».

... I què passa amb el marit o la muller d'un psicòpata?

Habitualment, serà maltractat i subjugat d'alguna manera, ja que el psicòpata és un dictador autoritari ressentit que empresona a la seva parella pel mètode «luz de gas»(3) amb agressions constants de tipus psicològic, que la víctima «intueix», però mai en té la certesa(4) donada les mentides i justificacions del depredador, destinades a desorientar la víctima.

(3) Una conseqüència o efecte polític i social emanada de la psicopatia d'Aznar fou el fenomen de la «crispació», que es va produir durant la seva segona legislatura.

(4) Luz de gas: Veure la pel·lícula.

(5) Un exemple personal: El meu pare, maltractava subtil i habitualment a la meua mare de varies maneres: 1) Menyspreu directe, 2) Racaneria, malgrat l'abundància material, 4) Privant-la del fill preferit (que és penalitzat i desterrat, veladament, de la família). 5) Control dels bens de la dona, el destí del qual es decidit pel marit i no per la propietaria legal.

FUGIDA

El psicòpata que cerca «abatre», provoca la fugida o la mort de les seves víctimes i si un vol romandre viu, «la fugida» és sempre la millor opció. Quedar-se a prop d'un psicòpata és, tard o d'hora letal, donat el seu ressentiment inconscient, el qual no sap alliberar ni controlar i que sempre dirigeix contra algú que ell considera «enemic».

Els que col·laboren amb un cap psicòpata, no seran perseguits i, a més, gaudiran dels seus èxits materials, però seran tant infeliços i mediocres com el psicòpata mateix, ja que viuran «en un clima de guerra o competitivitat ferotge» contra l'enemic imaginari designat per la ment del psicòpata.

Qui viu en guerra o competeix no és feliç, per tant ni el psicòpata ni els seus col·laboradors seran mai interiorment feliços. Com a molt tindran petits moments de satisfacció fugissera, cada cop que abatin una nova víctima, però són incapaços de experimentar felicitat de veritat (donat que senten massa ressentiment).

Fugir o "tornar-se invisible" és una opció. El mateix que, un animaló de la sabana que fuig quan s'acosta el depredador, les víctimes humanes haurien d'aprendre a fer el mateix. Fugir o apartar-se d'un psicòpata no és covardia ni irresponsabilitat. És un acte «salvador i guaridor»... Més val fugir o amagar el cap que ser caçat, oi?

En alguns llibres sobre «mobbing» laboral, familiar o escolar es recomana «enfrontar» al psicòpata (donat que es tracta d'una personalitat covard). En la meva opinió es més eficaç la renúncia i la fugida, ja que enfrontar al psicòpata és entrar en guerra amb un ressentit que, de ben segur, és més fort i intel·ligent (en el camp de l'agressió i la guerra). Enfrontar-lo, només convé si un no sap o no pot renunciar a allò que el psicòpata cobeja... Penseu que si sou una víctima, es perquè teniu quelcom que el depredador vol aconseguir i perquè el psicòpata ha arribat a la conclusió que guanyarà.

En cas de no poder fugir, la virtut a desenvolupar és la ECUANIMITAT.

ECUANIMITAT ----> No resposta. Posar l'altre galta.

OBJECTIUS MATERIALS O SEXUALS

La ment de qui no té cor cerca «objectius materials o sexuals» per *omplir el vuit*. Diuen que un pot viure només de l'amor, però el psicòpata no experimenta emocions -no té cor-, i troba una satisfacció malaltissa en «abatre» i destruir. La seva existència està gairebé basada en objectius que, a la pràctica, perjudiquen algú (el premi és el guany material i/o sexual que tal cosa aporta). El seu pensament és lògic: «*si abato una llebre, menjaré (si no, no)*»... La infelicitat del psicòpata, en part, ve del fet que -qui es dedica a «abatre»-, viu amb por de ser abatut (normalment, experimenta una por inconscient envers els depredadors més poderosos), però també, del fet que -gairebé sempre-, abat éssers dèbils, cosa que l'omple de culpa o de la sensació d'estar abusant de poder en benefici propi. Efectivament, el psicòpata és, essencialment, egoista tot i que amaga o justifica el seu egoisme amb mentides, excuses o «rentats de cara»(6).

(6) En el sud d'Europa és freqüent que molts psicòpates vagin regularment a missa per tal de fer-se passar per «bones persones». El meu avi per part de pare era així: caçava, pescava, tenia un munt de diners, propietats i empreses i, alhora, era ultracatòlic. Anava a missa sovint i sempre llegia la biblia... Sorprenentment, havia arribat a la conclusió que, tant el comunisme com el món capitalista -al qual ell pertanyia-, «eren cosa del diable».

INTOLERANCIA I PROCÉS DE DEMONITZACIÓ

La intolerància a la desobediència és un dels trets característics del psicòpata o, dit d'un altre manera: el psicòpata exigeix una obediència cega -gairebé fanàtica-, als que estan sota la seva influència. **Això passa per què el «psicòpata» sempre creu estar en possessió de la veritat o la raó.** Els seus desitjos i indicacions són «ordres» que, en cas de ser desobeïts, provoquen un càstig sever (7).

Quan les ordres del psicòpata estan en contradicció amb els drets fonamentals, engega allò que es coneix com «procés de demonització».

Procés de demonització --> un cop demonitzat l'individu, el col·lectiu, l'objecte, etc. --> Persecussió i càstig per neutralitzar el «perill» (el perill sol ser de pèrdua del control dels recursos materials, humans, territorials, etc) (8)

Demonitzar quelcom -persona, col·lectiu, idea, conducta o objecte-, és convertir quelcom natural i amb tot el dret a existir, en quelcom de dolent i pervers als ulls de l'observador, de l'opinió pública, etc. Aquest procés forma part d'una estratègia del psicòpata, destinada a imposar allò que no és ètic, ni humà, ni moral, ni legal (generalment, amb la intenció de controlar recursos materials).

Exemples:

- Procés de demonització dels jueus a l'Alemania nazi («juddes»).
- Procés de demonització dels catalans i els bascos a l'Espanya franquista, i també a la constitucional («separatistes», «etarres»).

- Procés de demonització de les remeieres a l'edat mitjana («bruixes»).
- Procés de demonització de les substàncies alterants de la consciència («drugs»).
- Procés de demonització del sexe («pecat carnal, putes, cornuts, etc»).
- Procés de demonització de l'autor d'aquest text per part del seu pare («boig, fill inútil, etc.»).
- Procés de demonització dels musulmans («yihadistes, moros, etc»)

(7) Actualment, a Catalunya, estem vivint un càstig «exemplar» als polítics independentistes que han gosat transgredir les ordres de Rajoy. Aquest tipus de càstigs a persones «innocents» (que no pensen el mateix que el psicòpata) és molt habitual en psicopatia i va acompanyat d'un clima de persecució i por.

(8) La demonització dels independentistes catalans té com objectiu neutralitzar el perill de la pèrdua d'una de les regions més riques de la península ibèrica.

LES MENTIDES I LA VÍCTIMA EMBOGIDA

(Paciència ----> Segueix)

AMEDRENTAR I PERSEGUIR PER ABATRE

(Paciència ----> Segueix)

Nilanan Das

Barcelona, Març de 1969

*De jove, va començar a fer exposicions de pintura a Barcelona i rodalia i, més endavant, va concentrar-se en la composició musical. Darrerament, s'ha posat a traduir textos budistes i hindús i escriure novel·les de ficció, molt didàctiques i plenes d'humor. En Nilanan és un rodamón sense família ni llar i, gràcies a aquest fet, està obrint els ulls... No és un privilegi?
Ep! obre els ulls!
L'autor us fa saber que el seu millor mestre espiritual fou en Claudio Naranjo i, el més bonic, la seva estimada gossa «Xouminú».*

Safecreative.org

N. de registre: 1703281290530

Data de registre: 11-maig-2016 19:33 UTC

Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives